

lig borgerlig Straffelov § 204, eller foranlediger Udbredelsen af smitsomme Sygdomme, straffes med Fængsel eller Bøder fra 10 til 200 Rd.; i Gjentagelsestilfælde, og naar Døden er bevirket, med Fængsel, ikke under 14 Dage simpelt Fængsel, eller med Forbedringshumsarbejde indtil 2 Aar, Alt forsaavidt Gjærningen ikke efter den almindelige Lovgivning maatte medføre højere Straf. Tilslige skal han, naar Paastand derom neblægges, kunne idømmes Skadeserstatning til dem, der umiddelbart eller middelbart ere bleven skadelidende ved hans Udsærb. Med Hensyn til Idømmelse af Fængsel blivde Bestemmelserne i Almindelig borgerlig Straffelov § 25 at følge.

Søvrigt skal den, som efter Anmodning har givet Andre Raad eller taget Andre under Behandling i Sygdom, ikke kunne straffes derfor.

4) Alt § 6 (§ 3) ændres saaledes:

Forsøelser mod denne Lovs § 1 forsølges som offentlige Politisager, mod § 2 som Justitsager. Tiltale efter § 2 kan bortfalde, naar kun en enkelt Person er bleven skadelidende, og denne indgiver Begjæring derom. Bøder efter denne Lov tilfalde vedkommende Fattiggæsse.

5) Til § 7 føies som nyt Stykke:

Den nuværende Afgang til at erholde Bevilling som Lænlæge forbliver bestaaende.

6) 3 Lovens Titel ombyttes Ordet „autoriseret“ med „berettiget“.

Undertegnede Udsing har ikke kunnet forene mig med Ubdalgets øvrige Medlemmer om en fælles Indstilling.

Lovudkastet er, efter hvad der i dets Motiver er ophlyst, udarbejdet efter Forbilledet af et i Norge udarbejdet Lovforslag, som imidlertid den norske Regjering, efter hvad Motiverne ligeledes ophlyse, senere har opgivet, efterat en stor Deel af Landets Sundhedscommissioner havde udtalt sig imod en saa vidtgaaende Forandring af den bestaaende, i Norge ligesom her, paa Grundlaget af Forordningen 5te Sep-

tember 1794 hvilende Tilstand. At nogen af Sundhedsautoriteterne her i Landet er bleven hørt over Forslaget, sees ikke af Motiverne. Ubdalget har imidlertid bragt i Erfaring, at Sundhedscollegiet i 1866 er blevet hørt over et andet Forslag til en Reform af den nærværende Dvassalverilovgivning, men tillige, at Sundhedscollegiet derefter i sin Betænkning har fraraadet Foretagelsen af væsentlige Forandringer i denne Lovgivning. Paa den anden Side har man ikke bragt i Erfaring, at nogen af de locale Sundhedsautoriteter paa Landet eller i Kjøbstæderne er bleven raadspurgt, saa at man ingen Grund har til at antage, at der i Udtalelser fra nogen af disse Side skulde have nogen Støtte for saadanne Forandringer ligeoverfor Sundhedscollegiets fraraadende Indtvinger. Under disse Omstændigheder forekommer det mig, især naar det tages i Betragtning, at Justitsministeren selv har yttret sig tvivlende om den af ham foreslaaede Forandrings Hensigtsmæssighed, at man, for at kunne blive tilbøielig til at bidrage til Forslagets videre Fremme, maa have en saa stærk Overbeviisning baade om denne Hensigtsmæssighed og om Forandringens paatrængende Nødvendighed, at man er sikker paa, at ingen Modgrunde fra competent Side ville kunne rolle den. En saadan Overbeviisning er jeg for min Deel nu langt fra at have, og jeg troer derfor at maatte ansee det for heldigst, om Sagen for Tiden fattes i Vero. Ikke at jeg jo troer, at den nuværende Dvassalverilovgivning vel kunde trænge til en Forandring. Navnligen finder jeg, at der med Grund kan gjøres Indvendinger imod, at efter de nu gjældende Bestemmelser Begrebet om det strafbare Dvassalveri har den Udstrækning, at ogsaa Saadanne falde ind under Straffeloven, som, uden at gjøre Næringsvei af at udøve Lægekunsten, kun ikke ville vise dem fra sig, der i Tillid til, at de kunne hjælpe dem, anmode dem om Lægeraad. Men forandrede man dette, saaledes at Dvassalveristrafpen kun blev anvendt paa dem, der drive Dvassalveriet som Næringsvei, vilde efter mit Skjøn, saavidt jeg efter det foreliggende Materiale tør tiltroe mig at oversee Sagen, ogsaa Alt, hvad man med Føie kan indvende imod den nu bestaaende